

LUCIE TOMKOVÁ

ROZPOMÍNÁNÍ ŽENSKÉ DUŠE

Příběh z pradávnej minulosti, v kterém je ukryté POZNÁNÍ VLASTNÍ SÍLY.
Vstoupíš a objevíš vlastní Dary.

ROZPOMÍNÁNÍ ŽENSKÉ DUŠE

Příběh z pradávnej minulosti, v kterém je ukryté POZNÁNÍ VLASTNÍ SÍLY

Vstoupíš a objevíš vlastní Dary

Jsem průvodkyně magickou krajinou zvuku a kráčím po cestě objevování ženských darů a prazákladní esence moudrosti v nás, zdroje vnitřní ženské síly. Inspiruji ženy, jak otevřít dveře poznání a objevit svou vnitřní krásu a jedinečnost.

ROZPOMÍNÁNÍ ŽENSKÉ DUŠE NA PRAZÁKLADNÍ ESENCI MOUDROSTI V NÁS

Právě otvíráte 1. Příběh - hlubokého zdroje poznání prastaré moudrosti jako zdroje objevování vlastní vnitřní síly, který nám pomůže otevřít srdce, a nahlédnout do svých Darů, abychom začali tvořit vlastní cestu skrze poznání kdo jsem a co pro mne znamená Být Šťastná. Tvořit šťastný naplněný život tím co mi přináší vnitřní radost, co je mou vášní.

Příběh, který nám otevírá dveře poznání, můžete vstoupit a poznat sebe sama, svou vnitřní krásu, svou jedinečnost.

I. PŘÍBĚH POZNÁNÍ ESENCI DÍVKY

Jaké pocity proudí z našeho srdce v esenci DÍVKY?

Energie nespoutaného objevování poznání života, otevření se všemu novému, co přichází na naší cestě. V zářivé radosti a nadšení dívka přijímá vše nové jako Dary poznání a zkušeností. Dívka s otevřeným srdcem kráčí vstříc všem zázrakům, které život přináší. Skrze euforii radosti a nadšení vidí svou Duší vnitřní krásu všeho, co ji obklopuje, jedinečnost tvarů a barev přírody i života.

DÍVKA ENERGIE JARA ŽIVEL OHEŇ

Síla vnitřního ohně, která tvoří vše nové ve velikém nadšení, tvořivá síla probouzející přírodu a tvořící nový život. Je to období veliké euforie tvoření, kdy do každého stromu z kořenů vystoupá nová síla, jako gejzír života a zaplaví celý strom, oživí jeho celou bytost, ve veliké síle života se rozpučí, zazelená a rozkvetne. Celá příroda ožije ve svém obnoveném rytmu tvoření krásy, tvoření života.

DÍVKA

Tento příběh začíná v domě, kde žije Lada se svými dětmi. Dům je obklopený zahradou s ovocnými stromy, jahodami a bylinkami. Lada ten večer lehce poklidila, políbila děti na dobrou noc a hladila je na zádech, dokud neusnuly.

Nyní měla čas jen pro sebe. Milovala večerní sprchu, spojení s vodou, která odplavovala všechny starosti dnešního dne. Byl to každodenní rituál, kdy vstoupila pod prýštící vodu jako pod vodopád a děkovala Vodě, že odplavuje vše, co má odejít z jejího těla i mysli.

Vnímala, jak vše nepotřebné odchází, a do jejího těla se vlévá zářivé světlo a naplňuje její tělo pocitem radosti a vnitřním klidem. Každý večer blahodárná očista s léčivou silou vody.

Lada poděkovala Vodě, s velikou vděčností si uvědomovala, jak příjemnou úlevu ji voda přináší. Sáhla po bílé osušce a začala si utírat celé tělo.

Dotyk hebkého a voňavého froté ji byl velmi příjemný. Ponořila se do tohoto pocitu a když osuška sklouzla mezi její stehna, všimla si, že se zbarvila do ruda.

Chvilkový pocit překvapení a pak se usmála, přišly její měsíční posvátné dny. Při vzpomínce na její nedávný sen ji zaplavila vlna vnitřního klidu a radosti. Utřela se, oblékla, zapálila si oheň v krbu, lehla si do postele a zachumlala se do měkoučké peřiny. Zvuk praskání ohně milovala, příjemné světlo a teplo ohně zaplavilo ložnici. Lada zavřela oči a vnořila se do vzpomínek na svůj nedávný sen.

HLUBOKÝ PŘÍBĚH JEJÍHO SNU

Příběh snu ji přenesl do dávných dob, ocitla se v přírodě, v krásném lese, který tvořily mohutné prastaré duby a buky, mezi nimi zářily bílé břízy a další rozmanité druhy stromů, keřů a rostlin. Na kraji lesa na louce i v lese stály dřevěné domky, malá vesnička. Domky byly krásné se zdobenými dveřmi. Byly na nich vyryty různé ornamenty a symboly, které v domě udržovaly příjemnou energii harmonie a pohody domova. Louka se zelenala a byla poseta jarními kvítky, v krajině byla cítit vůně i síla probouzející a rozkvétající přírody. Lada kráčela lesem a byla naplněna touto silou, vůní a krásou, jak sluneční paprsky se draly mezi stromy a svým světlem a teplem probouzely, každé místo země. Lada byla plná té nádherné atmosféry lesa, tolik barev a odstínů, pohybu a života. Opřela se o strom, její bosé nohy se ponořily do hebkého mechu a zavřela oči. Pocítila příjemné chvění, a vnímala světlo, jak pulzuje celým jejím tělem, její světlo se spojilo se světlem stromu a ona mohla pocítit tu prýstící sílu. Viděla svým vnitřním zrakem světlo, které jako pramen z hlubin Matky Země, proudí stromem a rozvádí život v celé jeho bytosti.

Pocítila ve svém srdci, jak ten strom miluje, jak je jí blízký a v tu chvíli naplnila její bytost odpověď stromu, nádherný hluboký pocit radosti a krásy života, jako by ji strom svou energií něžně objal.

Náhle zafoukal vítr a zvedl její vlasy, až teď si Lada ve svém snu uvědomila, kým je. Všimla si dlouhých světlých vlasů, viděla sebe jako štíhlou dívku v bílých šatech ve věku asi 13 let. Byla ohromena, roztančila se mezi stromy, zpívala rostlinám, kterých se dotýkala, zpívala stromům i bytostem přírody, které vnímala ve všem živém kolem sebe. Dýchala hluboce voňavý svěží vzduch a svým zpěvem prozářila okolní prostor. Cítila se šťastná, vnímala sílu svého mladého života, která byla tak krásná, čistá a ryzí jako toto nádherné rozkvetlé jaro.

Tančila lesem a zpívala, až dotančila k potůčku, který svým proudem hladil kameny i břeh porostlý mechem. Lada se zastavila u malé tůňky s křišťálově čistou vodou, jejíž dno bylo poseto bílými oblázky. Sklonila se, pohladila vodu dlaněmi, vnímala ji jako bytost, která dává dar života.

Nabrala si vodu do dlaní a s vděčností na rtech se napila. Jejím tělem se začala rozlévat radost a svěžest. Znovu ponořila dlaně, zavřela oči a omyla si obličej. Pocítila voňavý dotek křišťálově čisté vody a přival energie nadšení. Zatoužila celá se do vody ponořit. Svlékla si šaty a začala vstupovat do vody. Celým jejím tělem projela míza svěží energie. Její chodidla se dotýkaly hladkých oblázků na dně tůňky. Měla zářivě bílé tělo, které hladily sluneční paprsky. Sklonila se k hladině a uviděla, jak ji z místa posvátné jóni po noze stéká malý proužek krve.

Zastavila se, a chvíli pozorovala červenou cestičku a kapku krve, která sklouzla do křišťálové vody.

V tom okamžiku, přišlo prozření, a zalila ji vlna tepla po celém těle, a její srdce jí šeptalo, ano, vím, co se děje, vždyť mi maminka vyprávěla příběh žen našeho kmene o pradávnmém tradičním rituálu, kdy ženy připraví krásnou slavnost, při které přijmou dívku mezi sebe a oslaví společně její přerod v ženu. Říkala, že brzy přijde ten krásný čas, kdy i já se přerodím z dívky v mladou ženu a bude tato oslava vytvořena pro mne. Tolik se na to těšila a nyní se to stalo. Její tělo se proměnilo a ona se stala ženou.

Nabrala si vody do dlaní a omyla si celé tělo, radostně na sebe cákala. Jako by i voda vnímala její proměnu a každou kapkou ji hladila. I příroda kolem šeptala, Vítej Ženo.

Lada vystoupila z vody, otírala dlaněmi své tělo a nastavovala ho teplým slunečním paprskům. Měla v sobě jiskřivý pocit radosti i tajemného očekávání, co přijde. Oblékla si šaty a rozběhla se lesem do vesničky, kde rychle vběhla do jejich domku.

Maminka už na ní čekala, měla vnitřní tušení.

Když spatřila svou dceru, jak její oči září vzrušením, věděla, že tušení bylo správné. Lada ji své nové tajemství prozradila.

Maminka Ladu přivinula k sobě, láskyplně ji objala, a oči se jí zalily slzami dojetí.

Lada v její náruči vnímala hluboký pocit klidu a bezpečí. Pochvíli její dušička začala poskakovat vnitřní netrpělivostí, co se bude dít? Jaká bude její slavnost?

Maminka to vycítila, nastal čas příprav na oslavu pro její holčičku, dnes už mladou ženu.

Maminka poslala Ladu na palouček v lese, aby si lehla do měkké trávy a spojila se se Zemí, aby naslouchala šepotu větru ve větvích stromů, oddala se zářivé energii i životodárné síle jarních slunečních paprsků, spojila se s rytmem přírody. Vše měla procítit a zapamatovat si co vidí i slyší svou intuicí, svým vnitřním vnímáním, zrakově i sluchem. Večer se vrátila s jarními bylinkami a květinami, které tam rostly.

Maminka zatím spolu s dalšími ženami vesnice připravila slavnost.

SLAVNOST ČERVENÉHO KVĚTU

Když se Lada vrátila, předala ji maminka první dar. Oblékla ji do dlouhých bílých šatů, na které sama vyšila krásné červené květy. Její dlouhé vlasy spletla do jemných vzájemně propletených copů a ozdobila ji hlavu věnečkem jarních kytiček. Vyšly spolu z domku a zamířily do lesa. Po chvíli vyšly na paloučku v lese. Uprostřed hořel oheň a jeho plamínky tančily až k obloze. Slunce právě zapadalo a obloha žhnula barvami ohně, jako by se propojil oheň plamenů s ohněm slunce. Na jasném nebi vycházely první hvězdy.

Kolem ohně stály nejstarší ženy kmene, strážkyně moudrosti, jedna z nich je její babičkou. Blízko ohně zahlédla maminčiny sestry a přítelkyně, které Lada znala už od malička a byly ji velmi blízké. Vždyť všechny ženy v kmeni byly jako sestry, vzájemně si pomáhaly a hodně činností, které jsou úkolem žen, tvořily společně. Měla je ráda, každá z žen ji něčemu naučila, jako by byla dcerou všech.

Poblíž ohně byla rozprostřena krásná pestrými barvami tkaná deka, plná misek s různými dobrotami, jen uprostřed bylo místo, kde maminka posadila Ladu. Nastala krásná slavnostní atmosféra. Všechny se ztišily.

Babička Lady zapálila svazek sušených bylin, obešla celý kruh paloučku, aby s úctou poděkovala bytostem přírody, které se o tento prostor starají. Poděkovala všem žvlům a svým předkům, kteří kráčeli životem před námi a připravili pro nás cestu, abychom se mohli zrodit a tvořit krásu života v nás i kolem nás.

Babička přistoupila k Ladě a nechala voňavý dým bylin ať obtančí celou její bytost. Přitom šeptala slova, která

v Ladě rozehřívala plamínek vnitřní ženské síly. Jejím tělem se rozprostíral příjemný pocit klidu. Vnímala, jak spolu s dýmem odchází napětí a vnitřní neklid.

Babička se otočila k ohni a darovala mu zbytek vonných bylin. Vzala si do ruky bubínek potažený kůží jelena. Plameny ohně se odrážely v jeho tmavé kůži a tančily k nebi.

Babička začala zpívat hlubokým hlasem a Lada cítila, jak plamínky z jejich chodidel proudí hluboko do Země, kde se propojily a nádherná energie Země stoupala vzhůru jejími chodidly do celého těla. Ale dnes to bylo jiné, dnes se přidal další silný proud energie, který proudil přímo do její jóni. Tento proud zaplavil celé její břicho příjemným teplem a světlem. Babička zpívala a měnila tóny i intenzitu hlasu. Při vyšších tónech se k ní přidávali ptáci svým zpěvem a Ladě připadalo, že jemné vibrace zvuku letí až ke hvězdám. V hlasu znělo mnoho lásky a citu, který zaplavoval Ladino srdce krásou, jemností a něhou.

Nádherná harmonie zvuku zaplavila celý prostor, který Lada vnímala jako jednu celistvou bytost, jako chrám, kterého je součástí.

Vnímalala hlubokou úctu a vděčnost za tento posvátný čas a prostor.

Babička dokončila svou píseň, přistoupila k Ladě a poklonila se jí.

Lada byla hluboce dojatá, oči se jí zaplavily slzami, poklonila se babičce s velikou úctou.

Poté k Ladě přistoupila maminka. Objala ji, zahrnula nádhernými slovy přijetí mezi ženy a připnula ji na krk náhrdelník z rudých kamínků, které zářily ve svitu ohně jako kapičky krve. Vnímalala jeho sílu, měla pocit, jako by ji chránil a srdcem se jí rozlil hluboký pocit klidu a míru. Oči se jí rozzářily radostí i dojetím.

Přicházely ženy a každá ji předala nějaký dar, který sama pro Ladu vytvořila. Lada vnímalala z každého daru lásku žen, které je tvořily právě pro ni.

Ženy přicházely a zároveň ji krmily všema dobrotama, kterými byla obklopena.

Cítila se jako královna, smála se s nimi, bylo jí blaženě ze všech krásných pocitů a slov přijetí mezi ženy.

STVOŘENÍ VENUŠE

Pak k Ladě přistoupila jedna ze starých žen, strážkyň moudrosti. Podala ji misku s hlínou, z které měla Lada vytvořit malou sošku ženy. Lada spojila hlínu s několika kapkami vody a vytvořila ženskou postavu, tak jak vnímalala ženu v plné její kráse a plodnosti. Když ji tvořila, s láskou a úctou se jí dotýkala, jako by se dotýkala a hladila vlastní tělo. Když své dílo dokončila, přistoupily k ní 4 strážkyně moudrosti. Každá z nich sošku pohladila, vyslovila přání, dýchla na ni a podala druhé, až soška doputovala zpátky k Ladě. Lada sošku s úctou uchopila do dlaní, cítila, jak z ní proudí nějaká magická síla, kterou do ní stařenky vložily. Tak jak ji to učila babička, poděkovala s vděčností stařenkám a všem žvlům.

Děkovala Zemi, která ji dala hlínu – zdravé a pružné tělo připravené zrodit nový život. Zemi, která nám dává hojnost obživy rozmanitých plodů a rostlin. Děkovala Vodě, z které se vše rodí, která proudí našim tělem i Matkou Zemí, čistí a odplavuje vše co má odejít, přináší vláhu, životadárný zdroj pro vše živé.

Děkovala vzduchu, který je naším dechem i dechem Matky Země, bez kterého by nebyl život, vždyť s prvním nádechem se rodíme a s posledním výdechem odcházíme. Poděkovala ohni i tvořivému ohni v nás, promlouvala s vděčností i k životadárnému slunci, jehož vzácná energie světla a tepla je spojena s láskou v našich srdcích, s tvořením života na Matce Zemi. Nakonec sošku přitiskla k ústům, poděkovala s vděčností za to, že se narodila jako žena tvořící nový život. Lada se naklonila nad oheň a s úctou a vděčností vhodila sošku do ohně, jako dar posvátnému ohni plodnosti a života v nás. Jako by cítila někde v hloubi své duše, že všechna ta hluboká přání, dech i vnitřní síla moudrých stařenek a energie ohně, dá sošce sílu života na mnoho tisíc let. Zároveň vnímala nádherné teplo a tvořivou sílu plodnosti průzračně čisté ženské energie, která zaplavila světlem její dělohu a proudí v paprscích do celého těla. Vnímala blaženost celé své bytosti a posvátnost tohoto vzácného večera.

Babička začala bubnovat, ženy i s Ladou začaly radostně tančit kolem ohně. Tančily jako plameny jejichž jiskřičky stoupaly vzhůru ke hvězdám. Tančily a zpívaly v dynamickém rytmu bubnu. Byl to nekonečný proud radosti a euforie tance. Babička

postupně zklidňovala zvuk bubnu, až se jeho rytmus zpomalil na pravidelný tep srdce.

Ženy se spojily dlaněmi a vytvořily kruh kolem ohně. Jejich dlaněmi l chodidly pulzoval rytmus tepu srdce propojený s tepem srdce Matky Země. Každá z žen vnímala to hluboké spojení společné pulzace, a srdcem proudila energie slov: všechny jsme sestry, dcery Matky Země ....

Lada cítila hlubokou vděčnost, že je ženou, je jedna z nich, vnímala lásku ke všem bytostem, byla šťastná, naplněná radostí, je žena.

Zvuk bubnu ustal a palouček zaplavilo posvátné ticho s praskáním ohně a zvuky lesa. Ženy se postupně začaly s Ladou loučit. Všechny Ladě popřály naplněnou cestu života ženy, objaly ji a vrátily se domů. Ale večer ještě nekončil.

DARY OD STRÁŽKYŇ MOUDROSTI

Lada zůstala u ohně jen s maminkou, babičkou a dalšími 3 strážkyněmi moudrosti. Společně si sedly na barevnou deku a zaposlouchaly se do ticha lesa a zvuku ohně.

Jedna ze strážkyní podala Ladě jako dar dřevěnou zdobenou truhličku, aby si do ni uschovala všechny dary dnešní slavnosti, i ozdoby, v kterých je skryta síla dnešního večera. Pomohou ji, když se s nimi bude zdobit právě ve svých posvátných měsíčních dnech.

Další moudrá žena ji předala křišťál, jako symbol čistoty jejího mládí, průzračných myšlenek i citů. Křišťál je symbolem dokonalosti tvé bytosti, tvého těla. Právě taková jaká jsi, jsi dokonalá a jedinečná. Není potřeba nic opravovat, přijmi se taková jaká jsi, se vším co k tobě patří. Světlo a vibrace, které vyzařuješ, nevysílá žádná jiná žena. Každá žena je něčím jedinečná a Ty jsi byla stvořena právě taková, aby tvá krása a vnitřní světlo přitáhlo právě toho muže, s kterým budeš souznít v harmonickém vztahu. Pro kterého jsi Bohyní a on pro tebe Bohem.

Její babička ji předala kulatý bubínek s paličkou, který byl zabalený do pestré tkané látky. Bubínek byl nádherný, potažený jelení kůží. Ve tmavé kůži přirozené kresby jelena, Lada zahlédla několik symbolů tvořících strom života. Rozezněla ho. Jeho hluboké vibrace a příjemný zvuk téměř okamžitě

zaplavil její bytost vnitřním klidem a pocítila ve svém srdci souznění, jako by se sladil s písní její duše.

Čtvrtá moudrá stařenka ji předala nádobku s vonným olejem, jehož vůně byla tak krásná a jemná, až se Ladě zatočila hlava. Byla to směs bylin, které podporují ženskou energii v době měsíčních posvátných dní.

Maminka přiložila několik větví do ohně a když se rozhořel, zeptala se Lady, jestli ji mohou olejem natřít.

Lada s radostí souhlasila. Pomohla jim, aby ji svlékly a položila se na záda na měkkou deku. Oheň příjemně zahříval její tělo a hladil ho tlumeným světlem. Pět žen začalo Ladu současně jemně hladit a masírovat vonným olejem postupně všechna místa jejího těla. Maminka klečela u její hlavy, babička na straně srdce, další stařenka u druhé ruky a 2 strážkyně moudrosti u jejích boků a nohou.

Ponořila se do tohoto blaženého pocitu a opojné vůně. Vnímala hlubokou úctu, s jakou se jí ženy dotýkají. A babička začala vyprávět příběh od její dávné pramaminky, o moudrosti žen jejich kmene.

VÝPRAVĚNÍ BABIČKY, STRÁŽKYNĚ MOUDROSTI O VĚDĚNÍ DÁVNÝCH ŽEN

„Za dávných časů, se ženy našeho kmene scházely v posvátném prostoru Měsíční chýše. Ženy byly vnímány s velikou úctou. Právě v době posvátných dní měsíčního cyklu je žena nejcitlivější. Její bytost je naladěna na hluboký dar intuice a vnímavosti. V tento čas umí žena mnohem hlouběji rozpoznat její nejnaternější pocity a podle nich nasměrovat svá životní rozhodnutí.

V tyto dny ženy mívají i vize. A když některá z žen měla vizi, že se kmen ocitne v nebezpečí, její vize byla respektována a kmen se přesunul na jiné místo, aby byl mimo ohrožení. V tento čas posvátných dní, ženy pobývaly v měsíční chýši. Jejich cyklus byl sladěný podle fází Měsíce a shodoval se u každé ženy kmene, která byla v období plodnosti života.

Vzájemně pečovaly o svá těla vonnými oleji, vyprávěly si příběhy a předávaly si moudrost šťastného a naplněného života ženy.

Svou měsíční krev tak darovaly Matce Zemi jako nejposvátnější tekutinu. Také ji přidávaly do hojivých bylinných mastí. Zalévaly s ní zahrádku i bylinky, protože měsíční krev je pro všechny rostliny blahodárnou výživou ....”

Lada byla ponořena do jemných doteků, vůně i vyprávění babičky.

Viděla, jako by právě tyto vzácné ženy o ní pečovaly v útulném prostoru měsíční chýše a procítila celou svou bytostí tu láskyplnou energii dávné doby, kdy byly ženy respektovány a uctívány jako bohyně pro svůj dar vnímavosti a intuice, pro jejich krásu a průzračnost duše, pro jejich moudrost i schopnosti tvořit a rodit nový život, tvořit prostor lásky v nás i kolem nás ....

NÁVRAT Z DÁVNÝCH ČASŮ

Lada pomalu procitala .... Oheň v krbu dohořel ....

Skrze okno v ložnici už prosvítaly první paprsky vycházejícího slunce.

Cítila se velmi nabitá po tak silném příběhu noci ....

Oblékla si šaty a vyběhla na zahradu, bosými chodidly si užívala hebkost trávy i svěžest ranní rosy. Bylo nádherné jarní ráno, rozkvetlé stromy voněly a ptáci svou písní vítaly Ladu i celý svět. Roztančila se zahradou. Nastavila své tělo teplým slunečním paprskům a zazpívala Slunci ranní píseň. Vnímala, jak celé její tělo nasává tu průzračnou energii a svěžest prozářeného jarního rána ....

.... a stále se jí do mysli vracela ta soška .... běžela do ložnice a ještě se zpěvem na rtech vyhledala v knize obrázek Věstonické Venuše. Ztišila se, stála nad obrázkem v úžasu. Srdce ji bušilo když na ni hleděla, jakoby byla spátky v příběhu noci a viděla stařenky jak sošce vdechují život na mnoho tisíc let ....

**LADA BYLA NAPLNĚNA RADOSTÍ
A ŠTĚSTÍM, ŽE JE ŽENA ...**